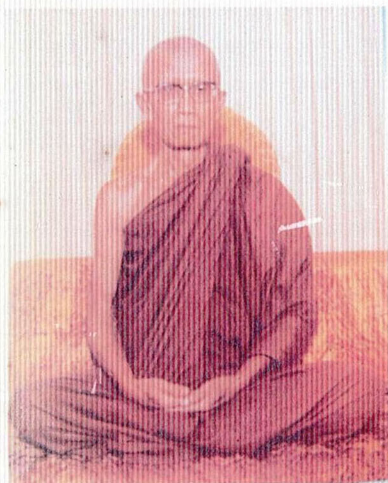
ระลึกครบรอบ ๒๖ ปี การมรณภาพ

หลวงปู่กัสสปมุนี

- ที่มาวัดปิปผลิวนาราม
- ประวัติหลวงปู่กัสสปมุนี
- รูปภาพนิโรธสมาบัติ
- พลังจิตของหลวงปู่
- แนะนำจุดเยี่ยมชมในวัด

๑๑-๑๒ สิงหาคม ๒๕๕๗

วัดปิปผลิวนาราม

หลวงปู่กัสสปมุนี เป็นคนกรุงเทพฯ ท่านบวช เมื่ออายุ ๕๒ ปี เมื่อบวชแล้วท่านได้ไปฝาก ตัวอยู่กับพระอุปัชฌาย์ของท่าน คือ สมเด็จ พระวันรัต (ต่อมาได้รับสถาปนาเป็นสมเด็จ พระสังฆราช) อยู่ที่วัดพระเชตุพนวิมลมังคลาราม (วัดโพธิ์ ท่าเตียน) เมื่อ บวชได้พรรษาเดียว ท่านได้ออกธุดงค์ไปบำเพ็ญเพียรภาวนาบนยอดเขาภู กระดึงในเดือนธันวาคม พ.ศ. ๒๕๐๖

วันที่ ๒๖ พฤษภาคม ๒๕๐๗ หลวงปู่ออกเดินทางจากที่พัก ณ วัดพระเชตุ พนวิมลมังคลาราม โดยตั้งใจว่าจะเดินทางเข้าจันทบุรี แล้วเข้าอำเภอ ไพลิน เลยเข้าเขมร

วันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๐๗ นายเชาว์ ชาญูกล และนายเยื้อน กับเพื่อนอีก สองคน ได้นิมนต์หลวงปู่ให้ไปพักอยู่ที่ไร่อ้อยของเขาที่ในป่า อำเภอบ้าน ค่าย เพื่อเป็นศิริมงคล หลวงปู่ได้บันทึกไว้ว่า “ความจริงอาตมาไม่เคยรู้จัก อำเภอบ้านค่ายและป่าในท้องถิ่นนี้ และไม่รู้ด้วยซ้ำไปว่าในท้องถิ่นป่านี้ เขาปลูกอ้อย ปลูกมันสำปะหลังกัน เมื่อเขานิมนต์ขอร้องด้วยความศรัทธา

ให้ไปพักอยู่ในไร่ของเขาเพื่อเป็นศิริมงคล และเราก็เป็นพระจาริกธุดงค์อยู่แล้ว ก็เห็นเป็นการสมควรที่จะรับคำนิมนต์ของเขา จึงตัดสินใจให้เขาพาเข้าไร่อ้อยในป่าบ้านค่าย โดยปราศจากการลังเล”

ขณะนั้นบริเวณไร่ยังเป็นป่าทึบ เต็มไปด้วยไข้มาเลเรีย เส้นทางทุรกันดาร ชาวบ้านปลูกอ้อยเป็นดงสูงท่วมหัว

หลวงปู่พักในกุฏิไม้ระกำที่คนงานช่วยกันปลูกให้ชั่วคราว เช้าวันที่ ๔ ของการพักอาศัย หลวงปู่ได้รับนิมนต์ฉันเช้าจากคุณไพโรจน์ ติยะวานิช (เสี่ยไช) เจ้าของโรงงานน้ำตาลและผู้สร้างโรงเรียนคลองขนุน เสร็จแล้วจะลากลับ แต่คุณไพโรจน์ได้ยั้งเอาไว้และกล่าวว่า

“ผมใคร่ขอความอนุเคราะห์จากหลวงปู่บางอย่าง คือ ในป่านี้ไม่มีวัดเลยครับ คนงานจะทำบุญใส่บาตรก็ไม่มีโอกาสจะทำ เอาข้าวของแกงกับออกไปทำที่วัดนอกป่า ข้าวแกงก็พอดีบูดเสีย ขอหลวงปู่ได้ช่วยชี้เอาในป่านี้ที่ใดที่หนึ่ง ผมจะสร้างวัดให้หลวงปู่ได้อยู่บำเพ็ญ หลวงปู่โปรดมองพิจารณาดู ถ้าชอบใจป่าแห่งใดตรงหน้าออกไปนี่
ชี้เอาเลยครับ ผมจะสร้างให้”

หลวงปู่ชี้เลือกที่ป่าที่เป็นมงคล ลักษณะเหมือนช้างหมอบซึ่งอยู่ข้างหลังบ้านคุณศิริ ทองประจักษ์ นายช่างใหญ่โรงไฟฟ้าหลวงปู่พักอยู่ที่ไร่อ้อยของนายเชาว์และนายเยื้อนจนครบ ๗ วัน จึงเดินทางกลับวัดโพธิ์ และหลังจากออกพรรษา ท่านได้เดินทางจาริกไปประเทศอินเดีย

เดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๐๘ หลวงปู่พำนักที่เมืองฤาษีเกษ ประเทศอินเดีย

เดือนเมษายน ๒๕๐๘ หลวงปู่ได้รับโทรเลขจากคุณไพโรจน์ว่าได้เริ่มดำเนินการแผ้วถางที่เพื่อสร้างวัดแล้ว

กลางเดือนพฤษภาคม ๒๕๐๘ หลวงปู่เดินทางกลับเมืองไทยและเข้าไปที่ป่าโรงงานน้ำตาลบ้านค่าย คุณไพโรจน์ได้สร้างกุฎิมุงจากเล็กๆ ๒ หลัง โรงครัว ๑ หลัง ทำเป็นโรงฉันภัตตาหารไปในตัว ศาลาสวดมนต์กำลังสร้าง

วันที่ ๒๗ พฤษภาคม ๒๕๐๘ หลวงปู่ได้กราบลาเจ้าประคุณสมเด็จพระอุปัชฌาย์ เข้ามาอยู่ประจำที่บ้านค่าย หลวงปู่บันทึกไว้ว่า
"กุฏิยังไม่เสร็จดี ประตูยังต้องใช้พิงปิดไว้ ยังไม่ได้ใส่บานพับ เพราะเหตุที่ประตูกุฏิยังไม่เสร็จ ตอนคืนวันหนึ่งจำวัดถึงตี ๒ ได้ยินเสียงลมหายใจฟืดฟาด ผงกศีรษะขึ้นดูก็เห็นหมีตัวเขื่องตัวหนึ่ง กำลังเอาจมูกแหย่มาที่ช่องประตู ครู่หนึ่งก็ลงจากกุฏิไป"

กุฏิ ฉฬภิญญา

ต่อมาคุณไพโรจน์สร้างกุฏิตึกให้หลวงปู่ ๑ หลัง หลวงปู่ให้ชื่อว่า "ฉฬภิญญา" ในปี พ.ศ. ๒๕๑๐ ก่อนถึงเดือนเมษายน หลวงปู่ได้คำนึงถึงการทดแทนการอุปการคุณของคุณไพโรจน์และคุณนายประไพ ติยะวานิช จึงเข้า "สัญญาเวทยิตนิโรธสมาบัติ" (แปลว่าความดับเวทนาและความจำ ผู้

ที่บรรลุมรรคผลตั้งแต่ชั้นอนาคามีเป็นต้นไปจึงสามารถเข้าสัญญาเวทยิตนิโรธสมาบัติได้) ปิดกุฏิในวันที่ ๗ เมษายน ๒๕๑๐ เป็นเวลา ๗ วัน ๗ คืน

ไฟไหม้ศาลาสวดมนต์

พ.ศ. ๒๕๑๑ ก่อนเข้าพรรษา คณะเจ้าหน้าที่ของโรงน้ำตาล นำเทียนพรรษาต้นใหญ่ขนาดกลางมาถวายเนื่องในวันเข้าพรรษา โยมสำเภาเข้าใจว่าเทียนพรรษาต้องจุดทิ้งไว้ทั้งกลางวันกลางคืน หลวงปู่ก็ไม่ทราบเพราะกำลังอยู่ในระหว่างเข้าเจโตสมาธิ เริ่มตั้งแต่คืนวันเข้าพรรษาเป็นเวลา ๕ คืน ๕ วัน ในวันที่ ๔ ของการเข้าเจโตสมาธิ เทียนพรรษาล้ม ทำให้ไฟไหม้ศาลาสวดมนต์ โต๊ะหมู่บูชาและพระพุทธรูปสามองค์ไฟไหม้หมด พระประธานคงเหลือบางส่วน พวกศิษย์ชาวบ้านให้ฉายาว่า "หลวงปู่เฉย" หลวงปู่นำไปไว้ที่โคนต้นโพธิ์ พระพุทธรูปอีกองค์หนึ่งไม่เป็นอะไรเลย คงครบบริบูรณ์ ปัจจุบันประดิษฐานอยู่หน้าพระประธานในหอสวดมนต์ (องค์ดำ)

สร้างศาลาสวดมนต์หลังใหม่

หลวงปู่ตั้งปณิธานไว้แน่วแน่ว่า สถานที่นี้เป็นสถานที่สุดท้ายแห่งชีวิตสมณะ และจะทิ้งร่างไว้ ณ สถานที่แห่งนี้ จึงตั้งใจจะสร้างศาลาสวดมนต์ใหม่ หลังจากออกพรรษาปี พ.ศ. ๒๕๑๑ แต่ไม่รู้จะไปหาปัจจัยจากที่ไหนมาก่อสร้าง ในคืนวันที่ ๔ หลังจากศาลาถูกไฟไหม้ หลวงปู่กำลังนั่ง

เข้าสมาธิภายในกุฏิ จนถึงเกือบตี ๒ ได้ยินเสียงใสเป็นเสียงผู้หญิงบอกว่า "ท่านสร้างก็แล้วกัน โยมจะหาให้" ท่านมองออกไปนอกกลด..... "เห็นผู้หญิงคนหนึ่ง นุ่งห่มสีชมพู นั่งพับเข่าราบ ทั้งๆในกุฏิมืดสนิท แต่ก็เห็นท่านผู้นี้อย่างกระจ่างชัดเหมือนมีรัศมี สายตาอันดำขลับดูเหมือนจะมองทะลุเข้ามาภายในกลด ลักษณะรูปร่างขนาดสาวอายุ ๑๘ ทรงเครื่องสีชมพูดูแพรวพราวไปทั้งร่าง การทรงตัวนั่งตรง คุกเข่าราบ สองมือวางไว้บนตัก แววตาใบหน้าอิ่มละไม ดูงามไปทุกส่วนไม่มีที่ติ" ... หลวงปู่กล่าวคำอนุโมทนา ท่านก็ค่อยๆเลือนหายไป

หลวงปู่ได้ปัจจัยประเดิมเพื่อสร้างศาลาจากคุณโยมแม่ของหลวงปู่ หนึ่งหมื่นบาท จากนั้นหลวงปู่เดินทางเข้ากรุงเทพฯ บอกบุญผู้มีจิตศรัทธา ได้เงิน ๘๐,๐๐๐ บาท ช่างก่อสร้างประมาณว่าค่าก่อสร้าง ๑๒๐,๐๐๐ บาท ใช้เวลาก่อสร้างประมาณสองเดือน รูปทรงของศาลามีช่อฟ้า ๓ ตัว ๓ มุข หลวงปู่ทำพิธียกช่อฟ้าเอง ภายใต้ที่นั่งสวดมนต์ทำเป็นถังน้ำคอนกรีตผูกเหล็ก จุน้ำได้ประมาณ ๕ พันปีบ หน้าต่างทำเป็นบานเกล็ดกระจก หลวงปู่สร้างเสร็จในเดือนกันยายน พ.ศ. ๒๕๑๑

ในหอสวดมนต์ที่สร้างเสร็จ เป็นที่ประดิษฐานพระประธานพระนามว่า พระพุทธโคดมเทวะปฏิมา ส่วนพระประธานองค์นอกบนอาสนะสงฆ์พระนามว่า พระตถาคตเทพนิมิต หลวงปู่เล่าว่า.... "นึกถึงพระประธานสององค์ให้นึกขัน คือตอนนั้นพระประธานหลวงปู่พุทธโคดมเทวะปฏิมา อยู่ที่บ้านช่าง

หล่อฝั่งธนบุรี ส่วนพระประธานองค์นอก หลวงปู่ตถาคตเทพนิมิต อยู่ที่วัดธาตุทอง ถนนสุขุมวิท เวลาที่จะนิมนต์เชิญมาอยู่ที่วัด อาตมามัวยุ่งเป็นธุระกับพระตถาคตเทพนิมิต ที่ศาลาวัดธาตุทอง ส่วนหลวงปู่พุทธโคดมเทวะปฏิมาได้มอบให้ศิษย์ ๒ คนเป็นธุระ ให้ขึ้นรถโฟล์คตู้ ขณะที่อาตมากำลังจะยกหลวงปู่ตถาคตเทพนิมิตอยู่นั้น พระผู้เป็นเจ้าหน้าที่ของวัดธาตุทอง ก็เข้ามาบอกว่า มีโทรศัพท์มาจากบ้านช่างหล่อธนบุรี อาตมาก็ไปรับสาย เสียงบอกมาว่า "หลวงปู่ครับ พระประธานไม่ยอมขึ้นรถครับ นิมนต์หลวงปู่มาช่วยกำกับที"

อาตมา (หลวงปู่กัสสปมุนี) วางหูโทรศัพท์แล้ว กลับมามอบหมายให้ศิษย์สองคน และคนของวัดธาตุทอง ให้ช่วยกันนำพระปฏิมาขึ้นรถบรรทุกปิกอั๊พ แล้วให้คอยอยู่ก่อน จนกว่าจะนำพระทางฝั่งธนบุรีมาพร้อมกันที่วัดธาตุทอง อาตมาไปถึงบ้านช่างหล่อเกือบ ๑๑.๐๐ น. นายช่างหล่อรีบรายงานว่า "ศักดิ์สิทธิ์จริงครับหลวงปู่ คนช่วยกันตั้ง ๔ – ๕ คน ท่านก็ไม่ยอมเขยื้อน หลวงปู่ช่วยอนุเคราะห์หน่อย"

อาตมาได้ฟังดังนั้น ก็ขอน้ำเย็นสะอาด ๑ ขัน จากนายช่างหล่อ ยกขึ้นจบหัวอธิษฐานว่า "ขอเดชะพุทธานุภาพแห่งศรัทธาของข้าพเจ้า ตลอดทั้งอานุภาพแห่งทวยเทพทั้งหลายที่แวดล้อมรักษาพระพุทธปฏิมากรนี้ ถ้าข้าพเจ้าจะเจริญในพระศาสนาต่อไป ณ เบื้องหน้าแล้วไซร้ ขอให้การอัญเชิญเคลื่อนพระปฏิมาองค์นี้ ไปสู่สถานสำนักสงฆ์ฯ ที่บ้านค่ายเป็นไป

ด้วยความสะดวก ปลอดอุปสรรคทุกประการเทอญ" ว่าแล้วอาตมาก็นำขันน้ำมนต์ หลั่งชะโลมลูบพระพักตร์ และองค์พระปฏิมา นายช่างหล่อ (ลืมชื่อเสียงแล้วจำไม่ได้) ก็พลอยมีศรัทธาเลื่อมใส ทั้งน้องสาวของแกด้วย ขอขันน้ำมนต์ ไปสรงองค์พระปฏิมาด้วย แกบอกว่า แกไม่เคยสรงน้ำพระปฏิมาที่แกรับจ้างหล่อเลย เพิ่งครั้งนี้เป็นครั้งแรกในชีวิตของแก อาตมาฟังแล้วก็อนุโมทนา และให้พรแก ทั้งน้องสาวแกด้วย แล้วการยกเคลื่อนองค์พระปฏิมา เข้ารถโฟลค์ตู้ เพียงใช้คน ๓ คน ก็ยกเคลื่อนได้สะดวก

ตอนค่ำคืนนั้น หลังจากยกพระประธานแล้ว อาตมาปิดกุฏิ นั่งเข้าสมาธิในกลด จนถึงเวลาสองยามเศษ น้อมจิตนึกถึงคุณโยมเจ้าแม่อยู่ในใจว่า "คุณโยมเจ้าแม่! อาตมาขอเจริญพร ขอบพระคุณคุณโยม ที่ได้มีจิตเมตตาอนุเคราะห์ ให้กิจของอาตมา ตั้งแต่ต้นจนบัดนี้ ได้เป็นไปด้วยความเรียบร้อยทุกประการ กุศลกรรมและบุญบารมีใด ที่อาตมาได้ปฏิบัติบำเพ็ญมา แต่อดีตกาล ตราบจนทุกวันนี้ อาตมาขออุทิศส่วนกุศลนั้นให้แก่คุณโยม ขอคุณโยมเจ้าแม่ จงมีจิตชื่นชม ขออนุโมทนารับส่วนกุศลที่อาตมาได้อุทิศให้นี้ด้วยเทอญ"

"สาธุ! สาธุ! สาธุ! ดีแล้วเจ้าข้า โยมขออนุโมทนาในคำอุทิศของท่าน" เสียงใสแจ๋ว แผ่วเบาแต่ชัดเจน ดังอยู่ด้านหลังเบื้องขวาของอาตมา เหลียวไปดูเห็นโยมเจ้าแม่องค์เดิมที่เห็นคราวแรก คงนั่งพับเข่าในอิริยาบถเดิม เครื่องทรงสีชมพู งามระยับ ความงาม ความสง่า ทรงอำนาจ ต่างกับคุณโยม

วิสาขาที่ภูกระดึง คุณโยมวิสาขานั้นรูปเรือนร่างของท่าน ที่อาตมาเห็นอยู่กลางแจ้งนั้น เหมือนหญิงสาวในวัย ๒๔ – ๒๕ ส่วนคุณโยมเจ้าแม่องค์นี้เหมือนสาวอยู่ในวัย ๑๘ – ๑๙ แต่ดวงตาเท่านั้น ที่มีประกายความแจ่มใสเหมือนกัน อาตมายังมีความรู้สึกในตนเองว่า มีกระแสความคุ้นเคยหนักแน่นขึ้น ดีใจที่ท่านเอ่ยรับอนุโมทนาในส่วนกุศลที่อาตมาได้อุทิศให้ ต่างนั่งนิ่งพิศดูกันอยู่ครู่หนึ่ง ก็นึกขึ้นได้ จึงเอ่ยถามท่านขึ้นว่า

"อาตมาขอโอกาส อาตมาจะเรียกคุณโยมว่าอย่างไร"

ท่านตอบว่า "เรียกโยมว่า จำปากะสุนทรี เจ้าค่ะ" แล้วท่านก็พูดต่อไปว่า

"ขอให้ท่านจงสถิตย์อยู่ ณ เขาสุนทรีบรรพตนี้ จนตลอดชนมายุของท่าน"

อาตมาก็ถามต่อไปว่า "แล้วอาตมา ควรจะปฏิบัติอย่างไรต่อไป"

"ท่านก็สร้างสำนักสงฆ์แห่งนี้ ให้เจริญรุ่งเรืองต่อไป" คุณโยมเจ้าแม่ ตอบอย่างหนักแน่น

"อาตมาไม่มีเงิน ไม่มีปัจจัย จะสามารถสร้างวัดในป่า บนเขาได้อย่างไร..."

"ท่านคอยดูไป แล้วจะเห็นเอง" คุณโยมก็พูดทันควันแล้วก็หายวับไป คืนนั้นกว่าจะหลับ เวลาล่วงเข้าตีสองเศษพกความวิตกไปจนหลับว่า "จะสร้างได้อย่างไร"

ในเวลาต่อมา เจ้าแม่จำปากะสุนทรี ได้มาพบหลวงปู่อีก และชี้กำหนดจุดสถานที่จะก่อสร้าง จุดนี้ๆจะสร้างอะไรก่อนหลัง ตั้งแต่เชิงเขาเรื่อยขึ้นมา

จนถึงหลังเขา หลวงปู่ได้ปฏิบัติตามแนวของท่านทุกประการ ทำให้การก่อสร้างทั้งหมดเป็นไปด้วยดี ไม่มีอุปสรรคใดๆ

สมเด็จพระวันรัตตั้งชื่อวัดปิปผลิวนาราม

๑๙ มีนาคม ๒๕๑๒ เจ้าประคุณสมเด็จพระอุปัชฌายะ สมเด็จพระวันรัต แห่งวัดโพธิ์ ท่าเตียน (ต่อมาได้รับสถาปนาเป็นสมเด็จพระสังฆราช) ได้ประทานนามวัดจากเดิมที่หลวงปู่ตั้งไว้ว่า "สำนักสงฆ์มหากัสสปภพพนาวันอรัญญิกกาวาส" เป็น "วัดปิปผลิวนาราม" เพื่อเป็นการรักษาประวัติเดิมไว้ (ปิปผลิ เป็นชื่อก่อนบวชของพระมหากัสสปเถระในสมัยพุทธกาล)

ศาลาหงษ์ยนต์

สร้างโดย คุณสอาด หงษ์ยนต์ อดีตปลัดกระทรวงอุตสาหกรรมและคณะรวบรวมปัจจัยได้ ๒ แสนบาทเศษ ใช้เพื่อต้อนรับผู้ที่มาทำบุญ หลวงปู่ได้สร้างตามคำแนะนำของเจ้าแม่จำปากะสุนทรี

สาเหตุที่ได้มาอยู่บำเพ็ญที่วัดปิปผลิวนาราม

ช่วงเที่ยงคืน วันขึ้น ๑๔ ค่ำ เดือน ๙ พ.ศ. ๒๕๑๒ หลวงปู่ได้ถามเจ้าแม่จำปากะสุนทรีว่าเพราะเหตุใดหรือกรรมแห่งชีวิตส่วนใดที่ทำให้ท่านต้องมาอยู่ ณ ป่านี้ และพอใจสภาพของป่านี้

เจ้าแม่ฯตอบว่า "ก็ท่านพี่วิสาขา บนภูกระดึงอย่างไรเล่าท่าน เป็นผู้ส่งท่านให้กลับมาอยู่ ณ สถานที่เก่าดั้งเดิมของท่านแต่ปางก่อน และได้มอบหน้าที่ให้โยม ผู้เป็นน้องสาวของท่าน รับภาระดูแลพิทักษ์ท่านต่อไป"

เมื่อหลวงปู่ถามถึงอายุของเจ้าแม่จำปากะสุนทรี ท่านตอบว่า "อายุของโยม นับด้วยปีของมนุษย์ได้ ๙๖๔๐ ปี โยมเป็นน้องของเจ้าพี่วิสาขา อายุอ่อนกว่าท่าน ๓๖๐ ปีมนุษย์" แล้วเจ้าแม่ฯได้กำชับเตือนหลวงปู่ อย่านึกท้อถอยเหนื่อยระอา ขอให้ปฏิบัติธรรมและดำเนินการก่อสร้างสำนักสงฆ์ฯ ให้รุ่งเรืองแทนสถานที่เก่าดั้งเดิมต่อไป

สร้างบันไดลงตีนเขา

หลวงปู่ลงบิณฑบาตทุกวัน ทางลงก็แสนจะลำบาก ต้องระวังกลัวจะออกหัวออกก้อย เพราะเป็นทางน้ำตกจากเขา เต็มไปด้วยก้อนหินใหญ่น้อยกองก่ายซ้อนไม่เสมอกัน เป็นตะปุ่มตะป่ำ ทั้งลื่น และระยะทางลงยาวถึง ๗๘ เมตร หลวงปู่นึกอยู่ในใจทุกวันที่ลงบิณฑบาตว่า จะต้องทำบันไดให้ได้

เมื่อการสร้างศาลาสวดมนต์เสร็จเรียบร้อย เจ้าแม่จำปากะสุนทรีได้แนะนำให้หลวงปู่สร้างบันไดลงตีนเขา เพื่อจะได้ลงบิณฑบาตสะดวก ทั้งหลวงปู่และผู้ติดตาม

ศาลาหอฉัน

ในปี ๒๕๑๖ คุณสงวน พานิชกุล ได้สร้างศาลาหอฉัน ๑ หลัง มูลค่า ๕ หมื่น ๕ พันบาท เป็นโรงครัวและห้องคลัง เก็บสิ่งของชนิดเบา

บันไดขึ้นยอดเขาและพระอุโบสถ

การสร้างบันไดขึ้นยอดเขาและพระอุโบสถ เป็นการก่อสร้างที่ค่อนข้างหนักและเหน็ดเหนื่อย ใน พ.ศ. ๒๕๒๐ หลวงปู่สร้างบันไดยาว ๙๘ เมตร กว้าง ๒ เมตร รวมขั้นบันได ๓๓๘ ขั้น แบ่งเป็น ๔ ช่วง ใช้เวลาสร้าง ๑ ปีเต็ม

การสร้างอุโบสถ

หลวงปู่เคยได้ปีนเขาขึ้นไปสำรวจพื้นที่ด้วยตนเอง เพราะท่านต้องการสร้างอุโบสถไว้บนยอดเขา เนื่องด้วยเป็นที่มงคล มีต้นไม้ใหญ่นานาชนิด จนไปประจันหน้ากับจ่าฝูงหมูป่า หลวงปู่ต้องยืนนิ่งท่ามกลางความร้อนและฝูงแมลงที่คอยสูบเลือด เป็นเวลากว่าครึ่งชั่วโมง กว่าหมูป่าจะหันหลังวิ่งกลับเข้าป่าไป แต่ก็คุ้มค่าเพราะได้พบพื้นที่ที่เหมาะสำหรับสร้างอุโบสถและบันไดทางขึ้น

ในเดือนกรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๒๐ เวลาสองยามเศษ หลวงปู่อยู่ในเจโตสมาธิ ใจก็ครุ่นคิดถึงอุโบสถที่จะสร้าง ว่าควรเป็นแบบไหนดี และแล้วมีภาพนิมิตปรากฏเป็นรูปเรือนปราสาทรางๆ เหมือนหมอกจางๆ ดูไม่ถนัด

ในคืนถัดมา หลวงปู่เข้าสมาธิอีก น้อมใจระลึกถึงภาพปราสาท ตั้งใจจะขอดูให้รู้ชัด ได้ยินเสียงเจ้าแม่จำปากะสุนทรีอยู่นอกกลดว่า "ขอนิมนต์ท่านเพ่งจับให้หนักแน่น มั่นคง อย่าสงสัย เพ่งให้ดี มองดูให้ชัด โยมจะช่วยอย่าลังเล"

หลวงปู่เพ่งระลึกเรียกรูปนิมิตของเรือนปราสาท จนเห็นชัดเหมือนเรือนปราสาทจริงๆมาตั้งอยู่ข้างหน้า มี ๓ มุข ๕ ยอด สูงตระหง่าน มีความรู้สึกคล้ายๆกับเคยได้อยู่อาศัย นานมาแล้ว เสียงเจ้าแม่จำปากะสุนทรีพูดเบาๆ แต่แจ่มใสชัดเจนว่า

"ท่านจงพิจารณาให้ถี่ถ้วน นี่คือมหาปราสาทอันสูงศักดิ์แต่เบื้องบรรพกาล มีนามว่า รัตนดุสิตมหาปราสาท เป็นเรือนแก้ว ที่ท่านได้สถิตอยู่ครองของท่าน ในกัปที่เก้าสิบสอง นับแต่ภัทรกัปนี้ย้อนขึ้นไป มหาปราสาทนี้มีสามมุข เจ็ดประตู ห้ายอด ขอท่านจงดูตามที่โยมบอกนี้ให้ดี ยอดมุขมีสามยอด กลางหลังคามหาปราสาทหนึ่งยอด เป็นยอดที่สูงเสียดฟ้า และยอดท้ายปราสาทอีกหนึ่งยอด มีความยาวตลอดองค์ปราสาทยี่สิบห้าเส้น ความกว้าง สิบห้าเส้น ตรงกลางมุขภายในเป็นที่เสด็จออกว่าราชการและเข้าเฝ้า ตรงกลางปราสาทเป็นท้องพระโรง มีห้องตำหนักนางพระสนมกำนัล จุได้แปดพันคน ตอนท้ายมหาปราสาทเป็นห้องพระบรรทมและที่รโหฐาน มีบานพระแกลสำหรับดูทิวทัศน์อุทยานภายนอก ภายในห้องพระบรรทมและห้องสวนพระองค์ มีพระวิสูตรกั้นเป็นชั้นๆ ทอด้วยเส้นไหมทองรูป

ต่างๆ ขอท่านจงดูลานเฉลียงต่อท้ายมหาปราสาท ท่านจะเห็นสถานที่โล่ง ปูด้วยพื้นแก้วเป็นเงาวับ นั่นเป็นที่เสด็จนั่งเล่นส่วนพระองค์ มีแท่นทิพย์ตั้งอยู่กลางแจ้ง พื้นแท่นเป็นมรกต ผนึกด้วยกรอบทอง ฝังด้วยเม็ดทับทิมแดง ยอดปราสาทมุขมีสามยอด และยอดท้ายปลายยอดเป็นฉัตรเจ็ดชั้น ยอดกลางปลายยอดเป็นนพสูรย์ ขอท่านจงพินิจดูให้ชัด เพ่งดูให้ดี ท่านก็จะจำได้ ท่านจากมหาปราสาทองค์นี้ ท่องเที่ยวไปมาในสังสารวัฏนี้ ถึงแสนล้านปีมนุษย์ ขอท่านจงระลึกและเพ่งดูให้ชัด"

หลวงปู่พยายามจดจำรายละเอียดของปราสาท ร่างเป็นภาพคร่าวๆ แล้วได้มอบให้คุณพล จุลเสวก นายช่างสถาปนิกชั้นพิเศษ กรมกรมโยธาเทศบาล กทม. เป็นผู้เขียนแบบแปลน ใช้เวลาสองปี เขียนเสร็จในพ.ศ. ๒๕๒๒ โดยไม่คิดค่าใช้จ่าย

การก่อสร้างเริ่มเดือน ธันวาคมพ.ศ. ๒๕๒๓ นายช่างคือ คุณสวัสดี ศรีรัตโนภาส ต้องเริ่มโดยหาเส้นทางให้รถแทรกเตอร์ขึ้นบนยอดเขา และสร้างรางรถสาลี่บรรทุกของขึ้นเขา ใช้เครื่องดึงรถขนาด ๒ ตัน พระอุโบสถยาว ๒๕ เมตร กว้าง ๑๕ เมตร ประตูหน้าต่างและหลังคา เป็นสเตนเลสทั้งหมด คนงานประมาณ ๒๖ คน การก่อสร้างไม่ต้องลงเสาเข็ม ใช้ผูกเหล็กเส้นทีเดียว ตัวองค์พระอุโบสถเสร็จเป็นรูป ใช้เวลา ๗ เดือน

วันที่ ๒๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๒๗ ตัวอุโบสถเสร็จทาสีรองพื้น ภายในติดดาวเพดาน ไฟช่อ หลวงปู่หาช่างปั้นภาพผนังนอกพระอุโบสถ เป็นภาพพุทธ

ประวัติด้านละ ๕ ช่อง สองด้านรวม ๑๐ ช่อง เป็นภาพพุทธประวัติ ๑๐ ภาพ จ้างนายสกนธ์ นพนุกูลวิเศษ ให้เขียนภาพผนังโบสถ์ภายใน ๘ ภาพ ภาพใต้ท้องสมุทร (ภาพที่ ๑) ใต้บาดาล (ภาพที่ ๒) ภาพเขาพระสุเมรุ (ภาพที่ ๓) ภาพป่านารีผล (ภาพที่ ๔) ภาพป่าฉิมพลี (ภาพที่ ๕) ภาพสระอโนดาษ (ภาพที่ ๖) ภาพสระโบกขรณี (ภาพที่ ๗) ภาพป่าหิมพานต์ (ภาพที่ ๘) หลวงปู่บันทึกว่า "ขณะนี้ได้เขียนเสร็จเพียงสองภาพ อีกหกภาพยังคาราคาซัง ไม่ทราบว่าจะแล้วเสร็จเมื่อใด เพราะผู้เขียนใจไม่ตรง จึงจำเป็นต้องหาช่างต่อไป ภาพทั้ง ๘ ภาพนี้ เป็นภาพที่อาตมาได้พบเห็นด้วยตาตนเอง ซึ่งท่านผู้อ่านจะได้ทราบความจริงกันเสียที" หลวงปู่มรณภาพก่อนที่ผู้เขียนภาพจะได้เริ่มเขียนภาพที่ ๓

พระประธานองค์ใหญ่ภายในพระอุโบสถ ขนาดหน้าตักกว้าง ๓ ศอกคืบ ปางสมาธิราบ หลวงปู่ถวายพระนามว่า "พระพุทธเทวาติเทวะศากยะมหามุนี" คุณหญิงอุไรลักษณ์ ชาญูกล เป็นผู้สร้าง

พระสาวก ๓ องค์ในพระอุโบสถ ขนาดเท่ากับตัวคน องค์ขวามือพระประธาน นามว่า พระอุบาลี องค์กลาง พระมหากัสสป องค์ซ้าย พระอานนท์ ผู้สร้างคือคุณชวนศรี วีระรัตน์ และคณะโรงพยาบาลวังวโรทัย โดยหลวงปู่ให้คำอธิบายว่า "ถ้าผู้ดูหันหน้าเข้าหาพระประธาน พระสาวกที่นั่งทางขวามือพระประธาน คือท่านพระอุบาลี ท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งพระศาสดาทรงยกย่องว่าเป็นผู้ชำนาญทางพระวินัย เรียกว่า เอตทัคคะฝ่าย

พระวินัย และองค์ทางด้านซ้ายพระประธานคือ ท่านพระอานนท์ ผู้เป็นพุทธอนุชา ซึ่งพระบรมศาสดาทรงยกย่อง แต่งตั้งท่านไว้ในฐานะผู้เชี่ยวชาญทางทรงจำพระพุทธวจนะได้เป็นเยี่ยม เรียกว่า เอตะทัคคะฝ่ายพระสูตร ส่วนองค์กลางคือ ท่านพระมหากัสสป ซึ่งเป็นพระเถระผู้ใหญ่ ในระยะที่พระบรมศาสดาเสด็จดับขันธปรินิพพาน ท่านเป็นผู้ที่พระบรมศาสดาทรงยกย่องว่า เป็นผู้มีคุณธรรมเสมอพระองค์ ทรงเปลี่ยนสังฆาฏิกับท่านพระมหากัสสป คือทรงประทานสังฆาฏิของพระองค์ให้ท่านพระมหากัสสปครอง แล้วทรงรับสังฆาฏิของท่านพระมหากัสสปมาทรงครอง ท่านพระมหากัสสปได้เป็นประธานในงานพิธีสังคายนาครั้งที่ ๑ พร้อมด้วยหมู่พระภิกษุสงฆ์ที่เป็นอรหันต์ ๕๐๐ องค์ ดังนี้ก็เป็นเครื่องหมายแสดงให้เห็นว่า ท่านต้องเป็นผู้เชี่ยวชาญชำนาญ แม่นยำทั้งฝ่ายพระวินัย พระสูตร และพระอภิธรรม ถ้าไม่เป็นเช่นนี้แล้ว การทำสังคายนา ก็จะกระทำให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดีไม่ได้ ดังที่เราได้เห็นแล้วได้ศึกษาอยู่จนทุกวันนี้ ... เพราะฉะนั้นเพื่อตอบสนองในคุณของท่านทั้งสาม อาตมาจึงได้สร้างปฏิมาของท่าน ไว้เป็นอนุสรณ์”

เพดานอุโบสถเป็นเพดานโค้งคล้ายโดม และทำเป็นสองชั้น พื้นเพดานทาสีต่างกัน ๓ ตอน คือ ตอนเบื้องหน้าพระประธาน ทาเป็นสีแดงอ่อน หมายถึงรุ่งอรุณ หรืออดีตกาล สีเหลืองตอนกลาง หมายถึงเที่ยงวัน หรือปัจจุบันกาล สีเขียวแก่มืดในตอนท้าย หมายถึงราตรี หรืออนาคตกาล หลวงปู่บอกว่า “ขอให้ทุกท่านที่แหงนดูเพดานพระอุโบสถ จงใช้ปัญญาพิจารณาและ

ตีความ" ส่วนด้านหลังพระอุโบสถ เป็นลายปูนปั้น แสดงเรื่องชาดกของหลวงปู่แต่ปางก่อน

เมื่อโบสถ์ใช้บวชได้ หลวงปู่ตั้งใจไว้ว่านาคประเดิมโบสถ์ต้องเป็นนาคที่บวชไม่มีกำหนดสึก ซึ่งก็ได้ใช้ในการบวชพระให้กับเณรซึ่งเปรียบเสมือนลูกของท่าน คือ มหาชาญชัย อภิชาโต ท่านเป็นเณรเปรียญด้วย

ประวัติหลวงปู่กัสสปมุนี

หลวงปู่กัสสปมุนี เกิดเมื่อวันที่ ๒๒ กันยายน พ.ศ. ๒๔๕๒ ที่กรุงเทพมหานคร ท่านมีนามก่อนบวชว่า ประจงวาศ ต่อมาเปลี่ยนเป็นประยุทธิ วรวุธิ นามสกุลอาภรณ์สิริ โยมบิดาชื่อ พระพาหิรรัชฎ์พิบูลย์ (ประวัติ อาภรณ์สิริ) โยมมารดาชื่อนางพาหิรรัชฎพิบูลย์ (เผื่อน อาภรณ์สิริ) พี่น้องหลวงปู่ทั้งหมดรวมหลวงปู่ด้วยมี ๓ คน พี่ชายหลวงปู่ชื่อ ประไพวงศ์ คล้องจองกับชื่อประจงวาศ น้องชายคนกลางคือหลวงปู่ และประสาทศิลป์ เป็นคนสุดท้าย ทั้งสิ้นเป็นชายล้วน (ทุกท่านสิ้นชีวิตไปแล้ว น้องชายคนเล็กสิ้นชีวิตไปหลังจากหลวงปู่ถึงแก่มรณภาพเพียง ๑ ปี) สมัยเป็นฆราวาส ท่านได้สมรสกับนางประชุมศรี อาภรณ์สิริ มีบุตรชาย 2 คน บุตรหญิง 2 คน

หลวงปู่เคยเล่าให้ลูกศิษย์ฟังว่า คุณปู่ของท่านคือพระยาภูษามาลา (ผู้พี่) และเจ้าพระยามหินทรศักดิ์ดำรง (ผู้น้อง) มีถิ่นกำเนิดที่ จ.กำแพงเพชร ได้เข้ามารับใช้สนองพระเดชพระคุณพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวตั้งแต่

สมัยรัชกาลที่ ๔ เป็นต้นมา ในกองพระภูษามาลาและกองมูรธาภิเษก ในพระบรมมหาราชวัง เป็นต้นสกุล "อาภรณ์ศิริ" และ "เพ็ญกุล" ตามลำดับเนื่องจากสายสกุลของหลวงปู่ มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวและพระราชวงศ์อย่างมาก หลวงปู่จึงมีความจงรักภักดีต่อองค์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทุกพระองค์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว (ได้ประดิษฐานไม้แกะสลักเป็นรูปพระองค์ท่านที่หน้ากุฏิหลวงปู่ เห็นได้จนปัจจุบัน หลวงปู่ท่านมีความสัมพันธ์ทางจิตใจ มีความภักดี ในพระองค์ท่านอย่างลึกซึ้ง) องค์รัชทายาท และพระราชวงศ์ทุกพระองค์ หลวงปู่ก็ให้ความจงรักภักดี เทอดทูนเสมอมา

การศึกษา :-

การศึกษาของหลวงปู่เริ่มต้นที่โรงเรียนกรุงเทพคริสเตียน กรุงเทพฯ แต่เล่าเรียนอยู่ไม่นานนัก ก็ได้ย้ายไปที่โรงเรียนอัสสัมชัญ อำเภอบางรัก กรุงเทพฯ หลวงปู่เรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาเลือก จนจบชั้นสูงสุดในสมัยก่อน คือ ชั้นมัธยมปีที่ ๖ หรือสแตนดาร์ด ๗ บี ในปี พ.ศ. ๒๔๗๑ ขณะมีอายุ ๑๙ ปีบริบูรณ์

การทำงาน :-

เมื่อจบชั้นมัธยมบริบูรณ์แล้ว เนื่องจากภาษาอังกฤษของหลวงปู่ดีมาก สามารถพูดและเขียนภาษาอังกฤษได้คล่องแคล่ว จึงได้ไปสมัครทำงานที่บริษัทวินเซอร์ของชาวอังกฤษ ได้ทำงานอยู่ไม่นานเพียง ๑-๒ สัปดาห์ บิดาท่านทราบในภายหลัง จึงไม่ยินยอมและให้ออกจากงาน แล้วให้ไปสมัครทำงานที่กรมสรรพากร กระทรวงการคลัง แทน หลวงปู่จึงเข้ารับราชการตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๔๗๑ เป็นต้นมา โดยเริ่มต้นอัตราตำแหน่งเสมียนโท เงินเดือน ๓๐ บาท (สมัยนั้นก๋วยเตี๋ยวชามละ ๑๐ สตางค์) ในปี ๒๔๗๗ ได้ถูกโอนรับงานด้านเลขานุการสำนักงาน ร.ม.ต. กระทรวงการคลัง จนถึง พ.ศ. ๒๔๘๓ ได้เลื่อนตำแหน่งจากเสมียนโทเป็นเสมียน ๓, เสมียนจัตวา และสุดท้ายเป็นข้าราชการพลเรือนชั้นโทเป็นหัวหน้าแผนกสถิติ ..๓...ลาง สำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม อัตราเงินเดือน ๑๔๐ บาท หลวงปู่รับราชการยาวนานถึง ๓๖ ปีเต็มใน ๒ กระทรวงหลัก ได้แก่ กระทรวงการคลังและกระทรวงอุตสาหกรรม ได้ประสบการณ์มากมายเป็นที่รักไว้วางใจของผู้บังคับบัญชา และเป็นที่เคารพรักของผู้ใต้บังคับบัญชาอย่างมาก เพราะให้ความเอ็นดู มีเมตตาธรรมและความยุติธรรมแก่พวกเขาอย่างใจจริง

เหตุอุปสมบท :-

เมื่อวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๐๔ ตอนอายุ ๕๒ ปี หลวงปู่มีความเบื่อหน่ายต่อชีวิตฆราวาส และประสบกับความสงบ ความสุข เห็นแจ้งในสภาวสัจธรรม อันเนื่องจากการปฏิบัติสมาธิ-วิปัสสนากรรมฐาน ซึ่งได้ประพฤติปฏิบัติอย่างขั้นอุกฤษฏ์ในช่วง ๕ ปีหลังในชีวิตรับราชการ แม้ทางการอนุมัติตำแหน่งรองอธิบดีกระทรวงอุตสาหกรรมให้แล้วก็ตาม ขอลาออกจากราชการก่อนกำหนดการปลดเกษียณอายุ ถึง ๓ ปี อัตราเงินเดือนของท่านขั้นสุดท้าย ๒,๕๐๐ บาท มีอายุรับราชการ ๓๖ ปีเต็ม เพื่อไม่ให้มีความกังวลและให้การปฏิบัติธรรมต่อเป็นไปอย่างเด็ดขาด

จริงจัง และต่อเนื่อง จึงขอรับบำเหน็จเป็นเงิน ๙๐,๐๐๐ บาท พร้อมทั้งโอนที่ดินและทรัพย์สินทั้งหมดให้แก่ครอบครัวท่าน หลังจากได้รับอนุมัติการลาออกจากราชการ เมื่อวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๐๔ แล้วจึงขออุปสมบทที่วัดโพธิ์ท่าเตียน โดยมีสมเด็จพระวันรัต (ต่อมาได้รับสถาปนาเป็นสมเด็จพระสังฆราช) เจ้าอาวาสวัดเป็นพระอุปัชฌาย์ และมีหวลงปู่โต๊ะ (พระราชสังวราภิมนฑ์) เป็นพระกรรมวาจาจารย์ หลวงปู่อยู่ในสมณเพศตลอด โดยสมาทานธุดงควัตร ๔ ข้อ คือ ทรงผ้าบังสุกุลเป็นวัตร ครองจีวรชุดเดียวเป็นวัตร (จะเปลี่ยนก็ต่อเมื่อเก่าหรือชำรุด) รับบิณฑบาตเป็นวัตร และอยู่ป่าเป็นวัตร

มรณภาพ :-

หลวงปู่ถึงแก่มรณภาพด้วยโรคปอดอักเสบ อย่างกะทันหัน เมื่อวันที่ ๑๑ สิงหาคม ๒๕๓๑ (หลวงปู่อายุมาก ใกล้จะ ๘๐ ปี ปีที่หลวงปู่ถึงมรณภาพ ก่อนเข้าพรรษาเพียง ๑ สัปดาห์ ฝนตกอย่างมากขณะรับบิณฑบาตจีวรเปียกโชก มีอาการหนาวสั่น เป็นสาเหตุ)

อัจฉริยภาพ :-

เนื่องจาก**ท่านเป็นผู้ที่ชอบอ่านหนังสืออย่างมาก** โดยเฉพาะหนังสือพระไตรปิฎก (เน้นหนักไปที่พระวินัยและพระสูตร) หลวงปู่บอกว่าได้อ่านทบทวนไปมาถึง ๓ เที่ยว เนื่องจากสมัยที่หลวงปู่บวช หนังสือพระไตรปิฎกยังมีการพิมพ์ไม่แพร่หลายนัก พระสูตรที่สำคัญๆ หลวงปู่ต้องคัดออกมาด้วยลายมือเองโดยความเป็นระเบียบและงดงาม นอกจากพระไตรปิฎกแล้ว หลวงปู่สนใจอ่านหนังสือเกี่ยวกับพงศาวดารจีน อาทิ สามก๊ก เลียดก๊ก โฮ้วป่า ฯลฯ ส่วนตำราอื่นๆ ที่สนใจก็มี เช่น พรหมศาสตร์ ทำนายฝัน ลางสังหรณ์ต่างๆ ทำนายไฝ-ฝ้า ตำราโหงวเฮ้ง ฯลฯ นอกจากการอ่านหนังสือดังกล่าวแล้ว หลวงปู่ยัง**มีความชำนาญในการประพันธ์ทั้งร้อยแก้วและร้อยกรอง** ตั้งแต่สมัยเป็นฆราวาส สมัยที่ยังรับราชการในกระทรวงอุตสาหกรรม ยังได้รับตำแหน่งให้เป็นคณะกรรมการและเจ้าหน้าที่หนังสือนิตยสาร **“อุตสาหกร”** ประจำกระทรวงอุตสาหกรรมด้วย ข้อเขียนของหลวงปู่มีทั้งเรื่องสั้น เรื่องยาว ลง

พิมพ์ในหนังสือนิตยสารประจำกระทรวงและที่อื่นๆ โดยใช้นามปากกาต่างๆ กัน เช่น "**เมรุมาส**" เกี่ยวกับเรื่องการเมือง "**ศรีธรรมาโศก**" เกี่ยวกับเรื่องศาสนา และ "**เวทางค์**" เกี่ยวกับเรื่องความรักโรแมนติก เป็นต้น บทประพันธ์ร้อยกรองของหลวงปู่ ประกอบด้วยร่าย (สั้นและยาว) โคลงสอง โคลงสาม โคลงสี่ กลอนหก กลอนแปด เป็นต้น โดยเฉพาะโคลงสี่ ซึ่งจะแต่งให้ไพเราะได้ยากกว่าโคลงสี่สุภาพ หลวงปู่มีความเชี่ยวชาญมาก

หนังสือที่หลวงปู่เขียนขณะเป็นบรรพชิตมีหลายเล่ม แต่ละเล่มได้บรรยายถึงความเป็นมา ความตั้งใจจริงจังในการปฏิบัติธรรมในสถานที่และสถานการณ์ต่างๆ กัน ตลอดจนการได้รับผลจากการปฏิบัติอันแน่วแน่อย่างอุกฤษฏ์ หลายเล่มได้ใช้เป็นปัจจัยให้มีการก่อสร้างอาคารสถานที่ในระยะเริ่มต้นก่อสร้างวัดปิปผลิวนาราม อาทิ ห้องสมุดเพื่อการศึกษาค้นคว้าขนาดใหญ่ อุโบสถชั่วคราวที่เชิงเขา และหอฉัน เป็นต้น

งานเขียนของหลวงปู่

หนังสือที่หลวงปู่เขียนเรื่องตามลำดับ ก่อนหลังมีดังนี้

- **๖ เดือนบนภูกระดึง**
- **ปัญจมาสในชมพูทวีป**
- **โป๊ยเซียน** (ข้อมูลต่างๆ เตรียมไว้ตั้งแต่เป็นฆราวาสแล้ว หากยังไม่มีโอกาสเขียน)
- **กฎและระเบียบของวัด และการปฏิบัติพระกรรมฐาน**
- **สภาวะสังขารธรรม**
- **สัปปุริสธรรมและสมาธิภาวนาเบื้องต้น**
- **เมื่อข้าพเจ้ามาพบที่ใหม่** เป็นเล่มสุดท้ายที่หลวงปู่เขียนก่อนถึงมรณภาพเพียง ๔ ปี

ขอแนะนำให้ศิษย์ของหลวงปู่และผู้ที่สนใจในธรรมะของท่าน โปรดได้อ่านโดยทั่วกันโดยเฉพาะเรื่อง **สภาวะสังขารธรรม** หลวงปู่ต้องใช้พลังสมาธิและปัญญาอย่างมากในการเขียนเรียบเรียงจนสมบูรณ์เป็นรูปเล่ม อาจจะต้องใช้สมาธิในการอ่านถึง ๒-๓ เที่ยวจึงจะได้สัมผัสประสบกับความละเอียดลึกซึ้งในธรรมะแห่งพระพุทธองค์ และรู้สึกถึงความไพเราะนุ่มนวลในเชิงวรรณศิลป์ที่หลวงปู่ได้บรรจงเขียนและประกอบด้วยภาพเปรียบเทียบให้เห็นและเข้าใจได้ง่าย

อภิญญาหลวงปู่
ลากรถไฟขึ้นเขาด้วยพลังจิต

เมื่อออกพรรษา ปวารณาปี พ.ศ. ๒๕๐๗ แล้ว หลวงปู่ก็ได้เดินทางไปยังประเทศอินเดีย เมื่อวันที่ ๒๘ พ.ย. ๒๕๐๗ โดยสายการบิน ซี.พี.เอ. ร่วมกับคณะทัศนาจรแสวงบุญ ซึ่งมีทั้งพระ และฆราวาส อาทิเช่น ท่านเจ้าคุณราชปัญญาเมธี เจ้าคณะจังหวัดยะลา ท่านเจ้าคุณสิริสารโสภณ เจ้าคณะอำเภอยะลา หลวงปู่ทิม วัดช้างให้ ผู้สร้างพระเครื่อง หลวงปู่ทวด อันลือลั่นไปทั่วประเทศ และท่านเจ้าคุณ ญาณวิริยาจารย์ วัดธรรมมงคล ซอยปุณณวิถี พระโขนง ซึ่งเป็นศิษย์เอก พระอาจารย์มั่น ภูริทัตตเถระ ฝ่ายฆราวาสก็มี นายเอื้อ บัวสรวง ธ.บ. และ เศรษฐศาสตร์มหาบัณฑิต นายน่วม นันทวิชัย นายกพุทธสมาคม สิงห์บุรี จุดมุ่งหมายของคณะจาริกแสวงบุญ คือจะพากันไปนมัสการ สังเวชนียสถาน ๔ แห่ง ด้วยความเคารพเลื่อมใสในพระพุทธคุณ และ เพื่อปลงธรรมสังเวช หลวงปู่กัสสปนั้นต้องการจะเดินทางต่อไป เพื่อไปจำศีลภาวนาที่เมือง "ฤาษีเกษ" อันเป็นเมืองของนักพรต ฤาษีชีไพร นักบำเพ็ญตบะ พวกนุ่งลมห่มฟ้า (ฑิฆัมพร) และ นักบวชนิกายต่างๆ

การเดินทางไปนมัสการต้นศรีมหาโพธิ์ที่พุทธคยา ไปชมเมืองราชคฤห์ หรือรัฐพิหารในปัจจุบัน ไปเมืองพาราณสี แล้วขึ้นรถไฟไปยังตำบลสารนาถ คือป่าอิสิปตน มฤคทายวัน อันเป็นสถานที่พระบรมศาสดาทรงแสดงปฐมเทศนา เสร็จสิ้นไปตามลำดับ ต่อจากนั้นก็ไปยังตำบลกุสินาราน์สถานที่เสด็จดับขันธ์ปรินิพพาน ซึ่งหลวงปู่กัสสปมุนี เล่าถึงตอนนี้ว่า

"รถได้พาคณะเรามาถึงเมืองกุสินาราน์ เวลาประมาณ ๙.๐๐ น. ความใฝ่ฝันของอาตมาภาพแต่อดีต ที่ใคร่จะได้เห็นเมืองกุสินาราน์ และสถานที่เสด็จดับขันธ์ปรินิพพานยิ่งนัก บัดนี้ความใฝ่ฝันนั้น ความปรารถนาอันแน่วแน่นั้น ก็ได้บรรลุผลแล้ว ใครจะเดินล่วงหน้าไปแล้วก็ตาม อาตมาภาพยังคงยืนเหลียวไปโดยรอบ เพื่อพินิจพิจารณา บริเวณสถานที่นั้นให้เต็มตาแต่อนิจจา ! อันว่าป่าสาลวัน อันเป็นสวนที่แวะพักของเหล่ามัลละกษัตริย์และเป็นที่เสด็จดับขันธ์ปรินิพพานของพระบรมศาสดาของเรา คงมีเหลืออยู่แต่ชื่อ อันเป็นที่หมายรู้เท่านั้น เพราะบัดนี้มีสภาพเป็นที่โล่ง มีต้นไม้เบาบาง ปราศจากหมู่ และกลุ่มไม้ ต้นสาละ หรือต้นรังอินเดีย มีอยู่ไม่มากนัก แต่ทางการอินเดียเขาได้จัดรักษา และบำรุงอย่างดีมาก แม่น้ำหิรัญญวดี ที่ได้กล่าวไว้ในพระสูตรก็มิได้มี นี้ก็เป็นอนุสสติให้ระลึกพิจารณา ถึงความแปรปรวนแห่งสังขาร เครื่องผสมปรุงแต่ง ว่าไม่เที่ยงย่อมแปรผันเปลี่ยนไป อาตมาสลดใจจึงรีบเดินตามหมู่พวกไป เห็นพวกเรากำลังขึ้นบันได เข้าสู่อาคารหลังหนึ่ง ทำแบบวิหาร อาตมาภาพจึงตามติด

เข้าไป ที่นี่เอง คือที่ตั้งพระวิหาร ประดิษฐานพระพุทธปฏิมา ปางอนุฏฐานไสยาสน์ (คือปางเสด็จบรรทม โดยไม่ลุกอีกต่อไป) นายช่างปฏิมากรรมเขาปั้นเป็นพระพุทธรูปนอนตะแคงขวา แต่ไม่หลับพระเนตร เลยกลายเป็นพระพุทธปฏิมานอนลืมพระเนตร ช่างปั้นคงไม่ได้คิดถึงข้อนี้ เพราะเป็นช่างแขกอินเดีย ซึ่งพิจารณาดูแล้ว เห็นว่าผิดความจริงอย่างยิ่ง แต่ก็ประหลาดอย่างยิ่งอีกเหมือนกัน เพราะขณะที่อาตมาภาพยืนอยู่นั้น รู้สึกเหมือนกับว่า ได้เข้ามาเฝ้าเฉพาะพระพักตร์พระพุทธองค์ ซึ่งผิดกับสถานที่อื่นๆ เช่นที่ต้นพระศรีมหาโพธิ์ อันเป็นที่ตรัสรู้ และ ที่สารนาถที่แสดงปฐมเทศนาเอ๊ะ... นี่ยังไงกัน ? ที่นี่เหมือนมีแม่เหล็ก อาตมาจึงพิงไม้เท้าไว้ที่ประตู ปลดย่ามลงจากบ่า ทรุดตัวลงคุกเข่าพร้อมกับเพื่อนสพรหมจารี จุดธูปเทียนน้อมอภิวาทถวายนมัสการบูชา ด้วยหัวใจอันวังเวง ดูเหมือนว่ามีอะไรอบอุ่นวนเวียนอยู่ใกล้ๆ และมีอะไรเย็นๆ พรมไปตามตัว มิใยใครจะลุกไปแล้ว อาตมาภาพก็ยังคงคุกเข่า พนมมือหลับตา ใจจดใจจ่ออยู่อย่างนั้น ช่างอบอุ่นร่มเย็น และสงบแท้ นี่เป็นความรู้สึกขณะนั้น จนคณะพากันออกไปหมด อาตมาภาพจึงได้ลุกขึ้นเดินเวียนประทักษิณ แล้วจะเดินออกประตู เห็นหลวงปู่ทิมวัดช้างให้ กำลังยืนพนมมืออยู่ข้างมุมประตู ตาลืมจ้องดูที่พระพุทธรูป อาตมาจึงเอื้อมมือจะไปหยิบไม้เท้าที่พิงอยู่ข้างประตู ทันใดนั้น อัศจรรย์ยิ่ง อัศจรรย์จริงๆ มีเสียงหนึ่งกระซิบที่หูเบาๆ แต่ชัดเจนว่า

“ทำไมไม่กราบพระบาท! ทำไมไม่กราบพระบาท!”

อะไรกัน อาตมาหันขวับไปดูหลวงปู่ทิมวัดช้างไห้ ก็เห็นกำลังยืนอยู่ไม่ห่างในท่าเดิม แล้วเป็นเสียงใคร? อาตมาจึงหันมาจะหยิบไม้เท้าอีก ก็มีเสียงกระซิบอีกอย่างชัดเจน อ่อนน้อมว่า

“ ทำไมไม่กราบพระบาท! ทำไมไม่กราบพระบาท! ”

อาตมา ชะงัก ฉุกคิดอะไรขึ้นมาได้บางอย่าง หันกลับเดินไป ทรุดคุกเข่าอยู่ที่ปลายพระบาทพระพุทธปฏิมา ปางไสยาสน์เสด็จดับขันธ์ปรินิพพาน กราบแล้วกราบอีก แล้วพนมมือน้อมระลึกถึง พระพุทธคุณ และพุทธานุภาพ ที่ได้ทรงปกแผ่ไปเป็นอนันตเขต แม้เสด็จดับขันธ์ปรินิพพานนานแล้ว แต่พุทธเกษตรนี้ยังกระจ่าง อีกนานไกล อาตมาภาพพนมมือ ค้อมตัวลงปลงธรรมสังเวช

เสียงหลวงปู่ทิม วัดช้างไห้ สะอื้นเบาๆ อยู่ทางเบื้องหลัง ไม่ทราบว่าหลวงปู่ทิม มายืนอยู่ตั้งแต่เมื่อไร อาตมาลุกขึ้น ถามท่านว่า

“หลวงปู่สะอื้นทำไม ?”

“เห็นแล้วมันตื้นตันใจ บอกไม่ถูก”

หลวงปู่ทิม ตอบเสียงสะอื้น เป็นคำตอบที่กลั่นออกมาจากหัวใจของพระสาวก ถึงแม้จะเกิดทีหลัง ห่างไกล นานถึงสองพันปีเศษก็ตาม ความผูกพัน

ในพระพุทธบิดา ย่อมมีอยู่แก่สมณศากยบุตรพุทธชิโนรส ด้วยประการฉะนี้”

วันเสาร์ที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๐๗ คณะของหลวงปู่ฉันอาหารเช้าแล้ว ได้เวลา ๙.๐๐ น. จึงพาพวกอุบาสกและอุบาสิกาออกเดินทาง ไปยังสถานีเนาก้า เพื่อไปยังสวนป่าลุมพินีวันในแคว้นเนปาล อันเป็นสถานที่พระบรมศาสดาทรง ประสูติ ถึงสถานีเนาก้าเวลา ๑๑.๐๐ น. แต่เจ้ากรรมแท้ๆ ... ที่พนักงานรถไฟแขกอินเดียมันมักง่าย ตัดรถตู้คณะของหลวงปู่กัสสปมุนีออกปล่อยทิ้งไว้ อยู่ห่างจากตัวสถานีเกือบสามร้อยเมตร ตรงที่รถตู้ถูกตัดออกนี้เป็นที่ลาดต่ำกว่าที่ตั้งสถานี และห่างจากที่รถบัสจอดเกือบครึ่งกิโลเมตร ในคณะแสวงบุญของหลวงปู่ มีอุบาสิกาอยู่ในวัยชราหลายคนจะต้องเดินไกล ทั้งตัวรถตู้ก็สูง บันไดก็ยิ่งลอยสูงขึ้นไปด้วย เพราะรถถูกตัดทิ้งไว้ในที่ลาดต่ำ แม้แต่ผู้ชายที่แข็งแรงอย่างนายเอื้อ บัวสรวง ก็ยังต้องเกร็งข้อโหนตัวลอยขึ้นไป ยิ่งเป็นพระ เป็นผู้หญิงยิ่งทุลักทุเลใหญ่ ทำให้นายสุวรรณ เจามหาสุข ผู้อำนวยการเดินทางในครั้งนี้ และนายเอื้อ บัวสรวงโมโหมาก ปัญหาจึงมีอยู่ว่า จะทำอย่างไรจึงจะให้ตู้รถแล่นขึ้นไปจอดบนชานชาลาเหนือสถานีได้ ในที่ สุดปรึกษาตกลงกันได้ว่า ให้คณะแสวงบุญที่ขึ้นไปก่อนลงมาจากรถเพื่อให้รถเบาขึ้น แล้วจ้างพวกแขกสองสามคน และเด็กแถวนั้นให้ช่วยกันดันรถ แต่เมื่อทำดูแล้วรถไม่ได้ขยับเขยื้อนเลย เพราะตู้รถไฟใหญ่กว่าตู้รถไฟในบ้านเมืองเรามาก มีน้ำหนักเป็นตันๆ และจะต้องดันให้เคลื่อนขึ้นที่สูงเสียด้วย มันต้องใช้ช้างสารฉุดถึงจะเขยื้อน

ขึ้นไปได้ ตอนนี้นายเอื้อ บัวสรวงเห็นหมดหนทางที่จะพึ่งแรงคน จึงคิดจะพึ่งแรงบารมีของพระเสียแล้ว จึงได้หันมาอาราธนาขอร้อง อาจารย์วิริยังค์ (ท่านเจ้าคุณญาณวิริยาจารย์) ช่วยให้รถเคลื่อนด้วยอานุภาพที่ท่านมีอยู่ เพราะมองไม่เห็นใครที่จะช่วยได้ ก็ต้องพึ่งพระกันบ้าง

ท่านพระอาจารย์วิริยังค์ ได้เข้าไปยืนข้างตู้รถไฟภาวนาอยู่สักครู่ก็ทำท่าดัน แล้วบอกให้ทุกๆ คนช่วยกันดันรถ แต่ดันเท่าไหร่ๆ รถก็ไม่มีทีท่าจะเขยื้อน

นายเอื้อ จึงได้หันมาอาราธนาท่านเจ้าคุณเจ้าคณะจังหวัดยะลา ท่านเจ้าคุณเจ้าคณะอำเภอยะลาและหลวงปู่ทิมวัดช้างให้ ขอให้ช่วยแสดงอานุภาพทำให้ตู้รถไฟเคลื่อนที่ แต่ท่านทั้งสามองค์ก็ตอบตรงๆ ว่าไม่ได้ฝึกมาทางนี้ คือไม่ได้ฝึกทางอภิญญา สุดท้ายนายเอื้อ บัวสรวงหมดหนทางอับจนปัญญา จึงได้ขอร้องให้ หลวงปู่กัสสปมุนี ช่วยด้วย

“ยังเหลือแต่หลวงปู่กัสสป องค์เดียวเท่านั้น ผมเชื่อว่าคงจะไม่สิ้นหวังเสียทั้งหมด”

นายเอื้อ บัวสรวง พูดค่อนข้างเสียงดังเปิดเผย พลางพนมมือนอบน้อมหลวงปู่กัสสป จึงเอ่ยว่า

“ทำไมมาเจาะจงอาตมา ก็ท่านเหล่านั้นยังรับไม่ไหว แล้วอาตมาภาพจะรับได้ยังไง”

นายเอื้อ บังสรวง ได้ยืนกรานว่า

“ถึง อย่างนั้น ก็ขอให้หลวงปู่เห็นแก่ญาติโยมผู้หญิง และคนแก่ เถอะครับ ที่จะต้องโหนตัวขึ้นรถ”ว่าแล้วก็ไหว้อีก หลวงปู่กัสสปเห็นนายเอื้อมีความมั่นใจเช่นนั้น จึงจำเป็นต้องช่วยสงเคราะห์ จึงบอกเบาๆ ว่า

“โยมบอกพวกนั้นให้ดันรถพร้อมๆ กัน พอเห็นอาตมาเดินขึ้นหน้ารถก็ดันเลย”

นาย เอื้อก็รับคำเตรียมอยู่ข้างตู้รถไฟ จากนั้นหลวงปู่กัสสป ก็เดินขึ้นไปทางริมรั้วสถานี ครั้นพอถึงหน้ารถตู้ นายเอื้อก็ร้องบอกให้พวกนั้นดันรถ เสียงรถเคลื่อนดังครืด แล่นตามหลังหลวงปู่กัสสปมาได้หน่อยหนึ่ง หลวงปู่กัสสปจึงยื่นไม้เท้าให้นายเอื้อจับปลายไว้ นายเอื้อเอื้อมมือขวามาคว้าปลายไม้เท้าไว้ ส่วนมือซ้ายจับอยู่ที่ราวบันไดรถ หลวงปู่จับหัวไม้เท้าไว้ข้างแล้วจูงนำหน้า เท่านั้นเอง ตู้รถไฟอันใหญ่โตหนักอึ้ง ก็แล่นปราดๆ ขึ้นไปตามรางสู่สถานีอย่างง่ายดายน่ามหัศจรรย์ สร้างความตะลึงงันให้แก่ญาติโยมอุบาสก อุบาสิกา ทั้งหลายที่ได้เห็นเหตุการณ์ ดังกล่าวต่อหน้าต่อตาสุดที่จะกล่าวพรรณนาเป็นอักษรภาษาใดๆ ได้

นับว่าหลวงปู่กัสสปได้ฝังราก ความมั่นใจให้แก่นายเอื้อ และญาติโยมในที่นั้นว่า อานุภาพของพุทธศาสนานั้น เป็นของมีจริง ที่พระสาวกของพระพุทธองค์ สามารถทำให้เกิดขึ้นได้ เมื่อถึงคราวจำเป็น หรือวาระอันสมควร จะพึงแสดงคณะแสวงบุญทัศนาจร ได้ท่องเที่ยวไปชมสถานที่ สำคัญๆ นอกเหนือจากสังเวชนียสถานทั้งสี่แห่ง แล้วอีกหลายแห่ง จนฉ่ำชื่นใจสม

ปรารถนาทั่วหน้ากัน จากนั้นก็ได้ถึงวันเวลาที่จะต้องแยกทางจากกัน โดยหลวงปู่กัสสปได้แยกทาง ลงที่เมืองปัตนะ (เมืองปาตลีบุตร ครั้งพุทธกาล) เมื่อวันที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๐๗ เพื่อจะได้จาริกท่องเที่ยวไปตามลำพัง สององค์กับพระวิเวกนันทะ

............มีบันทึกเก่า ระบุว่า เมื่อวันที่ ๑๑ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๒๔ มีศิษย์ท่านหนึ่งกราบเรียนถามหลวงปู่กัสสปมุนีว่า ตอนที่หลวงปู่ใช้พลังจิต **"ลากรถไฟขึ้นเขาที่อินเดีย"นั้น หลวงปู่ทำอย่างไร**. ? หลวงปู่กัสสปมุนีตอบว่า

"ใช้การรวมพลังเข้ามาเป็นหนึ่ง และออกเดินนำหน้าทันที ไม่เหลียวหลัง ไม่ใช่อิทธิวิธี หากเป็นการใช้"อาโลกสิน"(แสงสว่าง,ความว่าง) ดึงรถไฟขึ้นไป".........

รูปถ่าย
นิโรธสมาบัติ

ที่มาของข้อมูล : จากคุณ "รณธรรม ธาราพันธุ์" แห่ง "นานาสาระและพระเครื่อง" นิตยสารศักดิ์สิทธิ์

รูปถ่ายของหลวงปู่กัสสปมุนีที่อินเดียมีประวัติความเป็นมาอย่างไร?

เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๐๗ หลวงปู่กัสสปมุนีได้เดินทางไปยังชมพูทวีปหรือประเทศอินเดีย และใช้ชีวิตอยู่ที่นั่นนานถึง ๕ เดือน ตลอดเวลาที่ท่านเดินทางไปนมัสการสังเวชนียสถาน ท่านจะห่มดองหรือห่มลดไหล่ตลอด ในขณะที่พระเถระองค์อื่น ๆ จะห่มคลุมตามพระวินัยบัญญัติว่า เมื่อภิกษุออกนอกบริเวณวัด ต้องห่มคลุมให้เป็นปริมณฑลคือข้างบนจีวรต้องติดคอ ด้านล่างต้องคลุมครึ่งแข้งจึงถูกต้อง แต่การที่หลวงปู่ห่มดองตลอดรายการนั้น ท่านให้เหตุผลว่าชมพูทวีปเป็นดินแดนแห่งพระพุทธองค์ ทุกหนแห่งล้วนแต่เป็นแผ่นดินของพระองค์ที่ทรงจาริกไปแสดงธรรม จึงถือว่าเป็น 'เขตพุทธาวาส' ทั้งสิ้น ท่านจึงไม่ห่มคลุม และทุก

แห่งที่ท่านไปนมัสการ ตามพุทธประวัติก็ดี ตามโบราณาจารย์กล่าวอ้างก็ดี ตามที่แขกอินเดียเล่าให้ฟังก็ดี ว่าสถานที่นี้พระพุทธเจ้าทรงกระทำพุทธกิจอย่างนั้นอย่างนี้ หลวงปู่ท่านยังไม่เชื่อทีเดียว หากท่านลงมือนั่งภาวนา 'ตรวจสอบ' ด้วยองค์ท่านเองในที่ทุกแห่ง กระทั่งจิตท่านเห็นชัดว่า ณ สถานที่นี้พระพุทธองค์ได้ทรงทำกิจดังกล่าวอ้างมาแล้วจริง ๆ ท่านจึงปลงใจเชื่อ และเป็นที่น่ายินดีว่าเมื่อท่าน 'พิจารณา' ด้วยอำนาจฌาน-ญาณอันสูงยิ่งของท่านแล้ว ปรากฏว่าในทุกสถานที่ล้วนเป็นของจริงทั้งสิ้น ทุกแห่งแฝงเร้นด้วยพระพุทธบารมีที่ยังคงอบอวลแผ่รัศมีอยู่ทุก ๆ เวลา รอคอยผู้มีบุญญาธิการมานมัสการให้เกิดมหาบุณย์-มหากุศล

ดังภาพถ่ายหน้าสถูปที่ถาม **หลวงปู่ท่านกำลังนั่งภาวนาอยู่ที่ถ้ำอจันตา** ขณะที่ใช้อำนาจจิต 'ตรวจสอบ' อยู่นั้น ก็มีฝรั่งคนหนึ่งผ่านมาเห็นท่านเข้า เวลานั้นท่านเปลื้องจีวรและสังฆาฏิออกแล้วคงเหลือเพียงสบงและอังสะ อีกทั้งยังพาดลูกประคำเส้นเบ้อเริ่ม ทำให้ฝรั่งนายนั้นนึกว่าท่านเป็นเณร จึงเกิดความเอ็นดูและทำการบันทึกภาพท่านไว้ ภายหลังฝรั่งก็ได้นำรูปนั้นมาให้ท่านดู ปรากฏว่าท่านไม่พอใจมาก คงเพราะแอบถ่ายโดยไม่ขออนุญาตท่านก่อนประการหนึ่ง และคงเพราะท่านแต่งตัวไม่เรียบร้อยประการหนึ่ง ท่านจึงดุเขา(เพราะท่านพูดภาษาอังกฤษได้ดีเยี่ยม) และยึดทั้งรูปทั้งฟิล์มกลับมา

ครั้นกลับเมืองไทยแล้ว คณะศิษย์อยากได้ของที่ระลึกจากท่าน ท่านจึงให้นำฟิล์มนี้ไปอัดออกมาเป็นรูปใบน้อย และยังเมตตาเขียนยันต์วิเศษที่ชื่อว่า 'ยันต์พุทธเกษตร' มอบให้ด้วยลายมือท่านเอง (ท่านได้มาเมื่อครั้งไปเที่ยววิเวกภาวนาใน จ.ลพบุรี ยันต์พุทธเกษตรได้ปรากฏขึ้นในนิมิตท่าน ท่านบอกว่ายันต์นี้มีอานุภาพครอบจักรวาล ตามแต่ผู้ใช้จะอธิษฐานให้เป็นไปดังปรารถนา) ศิษย์ได้นำยันต์พุทธเกษตรลายมือท่านไปบันทึกเป็นภาพถ่ายใบน้อยออกมาอีก ๑ ใบ จากนั้นก็นำรูปหลวงปู่กับรูปยันต์พุทธเกษตรนี้ประกบเข้าด้วยกัน แล้วนำมาถวายให้ท่านอธิษฐานจิตแจกผู้ศรัทธาในราวปี พ.ศ. ๒๕๐๘ -๒๕๐๙ ต่อมาเมื่อท่านประสงค์จะตอบแทนคุณของเสี่ยไซ โยมอุปการะเป็นที่ยิ่ง ท่านก็ดำริเข้า 'สัญญาเวทยิตนิโรธ' เป็นครั้งแรกเมื่อวันศุกร์ที่ ๗ เมษายน พ.ศ. ๒๕๑๐ เป็นเวลา ๗ วัน ๗ คืน หลวงปู่เคยบอกว่า นิโรธสมาบัตินี้มีอานุภาพมากนัก มิใช่แต่กุฏิของท่านเท่านั้น แต่กำลังแห่งนิโรธยังครอบคลุมไปทั่วภูเขา 'สุนทรีบรรพต' อันเป็นที่ตั้งวัด อย่าว่าแต่ของในกุฏิท่านเลย แม้กรวดหินหน้าวัดหากจะหยิบขึ้นมาแล้วตั้งจิตระลึกถึงท่านก็ยังมีอานุภาพได้ ท่านไม่ใคร่แจกรูปนี้ให้ใครง่าย ๆ แม้มีคนขอกันมาก ท่านก็ยังเลือกคนให้ ท่านบอกว่า ของดีต้องให้กับคนดีและนับถือเราจริงเท่านั้น หากจะมีคนขอเหรียญรุ่นแรกของท่านที่สร้างในปี พ.ศ. ๒๕๑๘ บางทีท่านก็มอบรูปนี้ให้ ครั้นคนนั้นบ่นว่าอยากได้เหรียญต่างหากเล่า ท่านจะบอกดุ ๆ ทันทีว่า

"อะไร ให้ของดีแล้วยังไม่รู้จัก รูปนี่เก่งกว่าเหรียญอีกนะ"

พลังจิต
หลวงพ่อกัสสปมุนี

โดย...เอื้อ บัวสรวง
(เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต
นายกพุทธสมาคมจังหวัดสิงห์บุรี
อดีตนายกพุทธสมาคมแห่งประเทศไทย
อุปนายกสมาคมพ่อค้าไทย)

เมื่อประมาณ ๓๐-๔๐ ปีมาแล้ว ผมได้ร่วมเดินทางไปแสวงบุญที่ประเทศอินเดียกับพระภิกษุสำคัญ ๆ หลายองค์ อาทิ หลวงพ่อกัสสปมุนี เจ้าอาวาสวัดปิปผลิวนาราม และท่านอาจารย์วิริยังค์ ซึ่งขณะนั้นท่านดำรงสมณศักดิ์เป็นถึงชั้นราชและเป็นเจ้าอาวาสวัดธรรมมงคล ซึ่งท่านเคยสร้างผลงานอันยิ่งใหญ่เป็นที่ประจักษ์ต่อสาธุชนทั่วไป คือ ท่านสามารถอัญเชิญพระบรมสารีริกธาตุจากประเทศอินเดียมาบรรจุในประเทศแคนนาดามาสร้างเป็นพระพุทธรูปประดิษฐานที่วัดของท่านพร้อมทั้งพระวิหารอันสวยงาน การเดินทางครั้งนั้นมีคฤหัสถ์ติดตามไปลายท่าน เท่าที่จำได้มีนายกพุทธสามคมจังหวัดสิงห์บุรี อดีตอุปนายกพุทธสมาคมแห่งประเทศไทย อุปนายกสมาคมพ่อค้าไทย และรองประโนสภาสังคมสงเคราะห์แห่ง

ประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ คณะบุคคลดังกล่าวได้นิมนต์พระภิกษุสำคัญ ๆ ไปจาริก ไปนมัสการที่สังเวชนียสถาน ซึ่งสมัยนั้นยังไม่มีบริษัทที่จะบริการนำเที่ยวสะดวกสบายเหมือนสมัยนี้ แต่อย่างไรก็ตาม คณะของผมก็ได้เดินทางไปนมัสการสังเวชนียสถาน คือ สถานที่ประสูติ ตรัสรู ประทานพระธรรมครั้งแรก และสถานที่เสด็จสู่พระปรินพพาน รวม ๔ แห่งด้วยกัน ซึ่งมีอานิสงส์ปรากฏในพระไตรปิฎกว่า ถ้าบุคคลนั้นไม่ได้ทำบาปถึงขั้นอนันตริยกรรม หรือละเมินศีล ๕ เป็นอาจิณ เมื่อตายไปแล้วจะไม่ได้เกิดในนิรยภูมิ คือ ไม่ตกนรก เป็นเปรต อสุรกาย และสัตว์เดรฉาน จะได้เกิดเป็นมนุษย์ แต่มีฐานะต่างกัน และถ้าหากได้ทำบุญทำทานไว้ถึงขนาดเพียงพอ ก็จะไปเกิดเป็นเทพเจ้าได้ทีเดียว ทั้งนี้เพราะผู้ที่จะเกิดเป็นมนุษย์เรานี้ มีทางไปสวรรค์ถึง ๖ ทาง และมีทางไปนรกเพียง ๔ ทางเท่านั้น เรียกสั้น ๆ ว่า “สวรรค์ ๖ นรก ๔” มนุษย์ ๑ กับพรหมอีก ๒๐ ชั้น รวมกันเป็น ๓๑ ชั้น เป็นสำคัญ ไม่ใช่ว่ามนุษย์ตายแล้วไปไหนก็ไม่รู้ เหมือนอย่างที่พูดกัน ทำให้พุทธบริษัทซึ่งอ่อนต่อการศึกษาทางพุทธศาสนา พากันไขว้เขวไปด้วย แท้ที่จริงมีหัวข้อจดจำง่าย ๆ อย่างที่กล่าวมาแล้วนี้เอง

ในการเดินทางครั้งนั้น มีอุปสรรคเกิดขึ้นกับคณะของเรา ในตอนเช้ามืดวันหนึ่ง ตู้นอนรถไฟที่เราเช่าไว้สำหรับคณะพวกเรา ณ สถานีรถไฟแห่งหนึ่งซึ่งผมก็จำไม่ได้เสียแล้วว่าชื่อสถานีอะไรตอนเหนือของประเทศอินดีย ในเช่าวันนั้นรถตู้นอนที่พวกเราเช่าโดยสารมานั้น ถูกจอดทิ้งอยู่ไกลห่างจากตัวสถานีประมาณ ๒๐ เส้น และจำเป็นต้องเข็นมาไว้ที่ใกล้ ๆ สถานที่เพื่อที่

เราจะได้รับความสะดวกสบายในเรื่องการขับถ่ายและอาศัยน้ำท่า เป็นต้น เมื่อไปขอร้องเจ้าหน้าที่ของสถานีรถไหก็ปรากฏว่ามีพนักงานสองคนเฝ้าสถานีรถไฟเท่านั้น เขาก็ได้ขอร้องให้คณะของพวกเราซึ่งมีอยู่ ๒๐ กว่าคน ให้ช่วยกันเข็นรถไฟตู้นอนนั้นไปไว้ที่สถานีตามที่ต้องการ แต่สถานีตั้งอยู่บนเนิน ย่อมเป็นการยากที่จะเข็นรถไฟให้ขึ้นบนเนินสูงได้ แต่ก็ไม่มีทางอื่นจะเลือก ประกอบกับคณะของเราก็อาศัยคติธรรมประจำใจอยู่แล้วว่า ตนนั้นแหละเป็นที่พึ่งแห่งตน จึงได้เชิญบุคคลที่กำลังวังชามาช่วยกันเข็น โดยได้อาราธนาพระสงฆ์ ๕-๖ รูป และให้คนชราร่วม ๑๐ คน ไปพักที่ข้างทางก่อน ส่วนที่เหลือก็ช่วยกันเข็น เข็นเท่าไรก็ไม่ขยับเขยื้อน เข็นจนเหนื่อย! ผมจึงได้อาราธนาหลวงพ่อกัสสปมุนีด้วยสำเนียงที่เป็นเชิงเล่น ๆ ว่าช่วยทีหลวงพ่อ! หลวงพ่อช่วยที! หลวงพ่อตอบว่า ก็ลองดูก็ได้ หลวงพ่อได้ชูไม้เท้ายาวราว ๑.๕๐ เห็นจะได้ ยกชูไปในอากาศ แล้วก็ส่งหัวไม้เท้ามาให้ผมและหลวงพ่อตั้งท่าเดินหน้านำไป ผมก็คว้าไม้เท้าที่ท่านส่งมาให้ทันทีทันใดนั้น ผมรู้สึกราวกับว่าถูกไฟฟ้าดูด หรือเหมือนผมไปจับสายไฟฟ้าแบตเตอรี่รถยนต์ แล้วรถไฟก็เคลื่อนตามหลวงพ่อกัสสปมุนีไป ผมยังได้ร้องขอให้พระอาจารย์วิริยังช่วยด้วย ท่านอาจารย์วิริยังค์ตอบว่าไม่ได้ศึกษามาทางนี้ ซึ่งเหตุการณ์ดังกล่าว ให้เรียนถามท่านพระอาจารย์วิริยังค์ได้ การที่ตู้รถไฟที่หลวงพ่อได้นำเคลื่อนที่ไปถึงสถานีรถไฟนั้น เป็นผลมาจากอำนาจฌาณสมาบัติอันหนึ่งที่หลวงพ่อได้บำเพ็ญมา ในทีสุด เมื่อรถตู้นอนได้มาจอดที่ชานชลาสถานีเรียบร้อยแล้ว พวกเราก็ทำธุรกิจในช่วงเช้า

กัน หลังจากนั้นในราว ๔ โมงเช้า เราก็ถึงซึ่งลุมพินีสถาน โดยมีโรงครัวถวายอาหารเพลพระของเรา ในครั้งนั้น ผมท่องเที่ยวอยู่ในประเทศอินเย ๑๔ วัน ส่วนหลวงพ่อกัสสปมุนีนั้นได้ท่องเที่ยวไปในสถานที่ต่าง ๆ และในหมู่ฤาษีเป็นเวลา ๕ เดือน หลวงพ่อได้ถูกฤาษีท้าทายและประลองพลังทางฌานและสมาบัติอีกหลายอล่าง เรื่องเหล่านี้ หลวงพ่อกัสสปมุนีได้เขียนเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นไว้ในหนังสือ "ปัญจมาสในชมพูทวีป" ซึ่งท่านได้แจกจ่ายไปแล้วถึง ๕,๐๐๐ เล่า เข้าใจว่ายังมีหนังสือนี้ตกค้างอยู่ตามห้องสมุดต่าง ๆ ทั่วประเทศ

เหตุที่ผมเขียนข้อความดังกล่าวนี้ เนื่องจากนายสำรอง เตชะพูลผล อยากทราบเหตุการณ์ในช่วงที่หลวงพ่อกัสสปมุนีสามารถทำให้ตู้นอนรถไฟเคลื่อนที่จะที่ตำผ่านเนินสูงได้อย่างไร ผมจึงได้บันทึกข้อความให้ทราบเพียงเท่านี้ ถ้าอยากทราบรายละเอียดมากกว่านี้ก็หาอ่านได้จากหนังสือ "ปัญจมาสในชมพูทวีป"

แนะนำจุดเยี่ยมชม
ภายในวัดป่าผลิวนาราม

๑. กราบสักการะ สรีระหลวงปู่กัสสปมุนี ณ ศาลาหงส์ยนต์

๒. สักการะศาลเจ้าแม่จำปากะสุนทรี (เทพผู้ดูแลเทือกเขาสุนทรีบรรพต) หน้ากุฏิ "ฉฬภิญญา" ของหลวงปู่กัสสปมุนี หลวงปู่กัสสปมุนีได้เขียนไว้ใน **หนังสือหกเดือนบนภูกระดึงและเมื่อข้าพเจ้ามาพบที่ใหม่** ว่า "ลักษณะรูปร่างของท่านผู้นี้ ขนาดสาวอายุ 18 ปี ทรงเครื่องสีชมพู ดูแพรวพราวไปทั้งร่าง แววตา ใบหน้าอิ่มละไม ดูงามไปทุกส่วนไม่มีที่ติ อาตมาพาพิศดูอย่างเต็มตาก็เช่นเดียวกับคุณเจ้าแม่บนภูกระดึง ท่านเพ่งอาตมาอย่างพินิจ แล้วยกมือพนมหว่างอก ครู่หนึ่ง แล้วก็ค่อย ๆ เลือนหายไป"

๓.สักการะท้าวสุโรดม (หน้าต้นไทรใหญ่ก่อนบันไดทางขึ้นเขาช่วงที่ ๒) เทพบุตรที่ต้นไม้ซึ่งขึ้นพันกัน ๓ ต้น คือ ไทรขาว ตะแบก ไทรดำ มีช่องที่โคนมีนามว่า "**ท้าวสุโรดม**" เป็นเทพพิทักษ์รักษาวัด ท่านเป็นยักษ์ที่สถิตย์อยู่ที่ต้นตะแบกมาเป็นเวลาช้านานและมีความศักดิ์สิทธิ์เป็นอย่างมาก

๔.ชมโลหะปราสาทอุโบสถบนยอดเขา

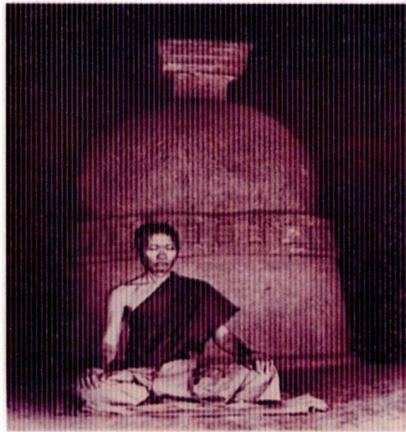
ซึ่งถือเป็นโลหะปราสาทอุโบสถแห่งที่ ๔ ของโลก นับแต่ครั้งพุทธกาลและเป็นแห่งที่ ๒ ของโลกที่เหลืออยู่ บันไดทางขึ้นยอดเขายาว ๙๘ เมตร ๓๓๘ ขั้น แบ่งเป็น ๔ ช่วง สร้างปี พ.ศ. ๒๕๒๐ ใช้เวลาสร้าง ๑ ปีเต็ม

หลวงปู่กัสสปมุนี ท่านคิดอยู่หลายวันก็ยังคิดไม่ออกว่าจะสร้างอุโบสถอย่างไร ขณะอยู่ในเจโตสมาธิมีภาพรูปปราสาท ปรากฎอยู่ในนิมิต เพื่อความแน่ใจหลวงปู่ จึงเข้าสมาธิน้อมใจระลึกนึกถึงภาพปราสาทอีกครั้ง ครั้งนี้หลวงปู่ได้ยินเสียงของเจ้าแม่พูดว่า "ขอนิมนต์ท่านเพ่งจับให้หนักแน่น เพ่งให้ดี ดูให้ชัด...โยมจะช่วย" และภาพปราสาทนั้นก็ชัดเจนจนเหมือนปราสาทมาตั้งอยู่ตรงหน้าจริง ๆ หลวงปู่มีความรู้สึกคล้ายกับว่าได้เคยอยู่ครอบครองมาแสนนาน และความสำนึกเตือนอยู่ภายในว่าให้ถือเอานิมิตมหาปราสาทนี้ เป็นองค์พระอุโบสถของวัดปิปผลิวนาราม จะเป็นสถานที่ตั้งพระศาสนาฝ่ายธรรมานุธรรมปฏิบัติสืบไปในอนาคต

๔. กราบขอพรหลวงพ่อทันใจ

ขอเชิญกราบสักการะ"หลวงพ่อทันใจ" พระพุทธรูปที่สร้างเสร็จภายใน ๑ วัน มีพุทธานุภาพที่จะสามารถบันดาลให้เกิดโชคลาภ และความปรารถนาได้ทันอกทันใจเมื่ออธิษฐานขอพร

นะโม อะโห โอม กัสสะโปมุนี อาราธะนัง
นะโม อะโห โอม กัสสะโปมุนี อาราธะนัง
นะโม อะโห โอม กัสสะโปมุนี อาราธะนัง

จัดทำโดย...กลุ่มวิโมกขธรรม